

Az étkezőbe lépve Dezsőt látom. Valójában nem így hívják, de a barátaimmal egy filmbeli disznó után annak neveztük el. A disznót levágták. Tudom, hogy gyerekes, de röhögni lehet rajta. A fiúk bevadulnak, anyámat lekocázzák. Azon is nevetek, bár nem tetszik. Elég gyakran csináljuk ezt: szavakkal aprítjuk a nevelőapákat, mostohaanyákat, meg az őket pártoló szüleinket. A társaságban két-három gyereknek nem váltak el a szülei. Ők is jól szórakoznak.

nehéz ételszag

Amióta Dezsőhöz költöztünk, legalább háromhetente töltött káposztát főz anyám. Utálom, nem tudom megmondani, miért. Egyszerűen viszolygok a látványától. Cseppet sem voltam bánatos, hogy hazaérve farkaséhségem szertefoszlott, amint megcsapta orromat a nehéz ételszag. Állandóan ennék, legalább hét kilót híztam egy év alatt. Minden ruhám kicsi rám. Anyám azt mondja, kinőttem, de én látom, hogy a tavalyi farmerom simán jó lenne hosszban, csak a combomon nem tudom túlhúzni. A fölsőim sem jók: a mellem, mint két labda, a hátamon ágyazni lehetne. Növök. Ja, széltében.

Dezső kanalazza a szaftos ételt, és potyognak a könnyei. Végigcsorog az arcán. Nem törli le. Az egész feje vöröslik. Tán túl csípős lett – gondolom.

Csókolom, mondom neki, és gyorsan hozzá teszem: juj, ilyen erős? Jobb, ha én kérdezek, nem akarom, hogy tudakolja, mi volt az iskolában, eszem ágában sincs elmondani, hogy megint egyest kaptam matekból, hazudni meg nem tudok. Vagyis tudok, de rögtön meglátszik rajtam. Ezért szoktam tükör előtt gyakorolni. Szerintem jól haladok, de Dezsőn még nem merem kipróbálni. Azt hiszi, az apáknak az a dolguk, hogy ilyeneket kérdezzenek. Neki nincs gyereke.

Nem válaszol. Szipog, szívja az orrát, és eszik. A taknyot néha a szalvétába törli, de nem fújja ki az orrát, csak töröl. Nem értem, miért kínozza magát a maró étellel, de többször nem mondom.

kép | kmiragaya, adobe.com

Néhány pillanatot várok, hátha válaszol, aztán a szobámba indulok. Iszkolnék, remélem, megúszom a beszélgetést, de amint hátat fordítok, utánam szól, nem akarok-e enni. Nem vagyok éhes, felelem, s ebben a pillanatban megkordul a gyomrom. Eddig tartott az étvágytalanság. Lopva hátra fordulok, vajon meghallotta-e. Lehet, hogy nem, de látom, leolvassa az arcomról, hogy mellébeszéltem.

Mi bajod van neked, mér' nem ülsz le velem egy asztalhoz? Nem is várom meg, míg megkérdezi, előbb válaszolok: nem szeretem a csípőset, később harapok valamit. És gyorsan hozzáteszem: köszönöm. Mintha nem hallotta volna, már nyúl is a kredencbe: tányért vesz elő, és szed nekem. Két nagy gombócot, meg káposztát is bőven. A zsír itt-ott dermedt, így még undorítóbb. Fémszélű tányérba mer, meg sem mikrózhatom. Kényszeredetten leülök, eszem. Az íze nem rossz, anyám remekül fűszerez, de mióta itt lakunk, újra disznózsírt használ. Kenyérrel hátha könnyebben lemegy. Na, legalább eszel is valamit – mondja –, nem bírom az ilyen gizda nőket, ha érted, mire gondolok. Sajnos, értem.

Még nehezebb az evés, magamban imádkozom, bárcsak megjönne már anyám vagy csöngessen be a szomszéd, legyen földrengés, dőljön össze a ház, kapjak agyvérzést, csak ne kelljen itt ülnöm vele.

Különben az étel nem is erős. Nem akarok beszélni, de kicsúszik a számon: nem is csíp. Miért, ki mondta, hogy csíp? Úgy néz rám, mint egy hülyére. Nem magyarázkodom. Kanalazom az ételt: pici káposzta, pici gombóc, sok kenyér. Nőjön, aminek nőnie kell.

lopva nézem

Velem szemben ül: lopva nézem az arcát, jól láttam-e egyáltalán, hogy könnyezett. Egy darabig semmi, de ahogy megfedezik rólam, újra kezdi. Nem csupán könnyezik: szerintem ez tényleg sír. Tanácstalan vagyok, nem tudom, jobb-e, ha úgy teszek, mintha nem látnám, vagy elvárja, hogy megkérdezzem, mi a baj.

Egyszer csak összetalálkozik a tekintetünk. Tudod, kezdi, én soha, de soha az életemben – itt kissé elcsuklik a hangja, másodpercekig hallgat, keresi a szavakat – nem ettem ilyen jót. Eltátom a számat, keresem a mondat értelmét: vajon tényleg azt gondolja, amit érteni vélek. Miközben ezen töprengök, kicsusszannak a számon a szavak, de nem én válaszolok, csak jön magától. Mintha álmomban történe az egész: ahogy kimondom, el is illan, felszívódik az éterben, és magam sem hallom, mit felelek.

Nagy pofon ébreszt és hallgattat el. Nem tudom, miért kaptam. Megeszem az egész tál ételt, majd csendben a szobámba megyek. Ágyam alól előhúzó a tükröt, s bal arcomon vizsgálgom a tenyérynymot.

Mikor anyám hazaér, alig várom, hogy túl legyünk az árulkodáson, legalább megtudom, mit mondtam. Tünetően kijövök a szobámból, ott vagyok köztük az étkezőben, de semmi. Együtt ülünk le vacsorázni, Dezső újra káposztát eszik, várom, hogy talán majd most, ám hiába. Figyelem, legalább sír-e, de azt sem.

Lefekvéskor anyám a szobámba jön, homlokon csókol, mint mindig. Olyan jó, hogy végre megint boldogok vagyunk, igaz? – kérdi. Igaz – felelem. Alig várom, hogy kimenjen, és előhúzzam a tükröt, bár anélkül is tudom, hisz nekem.